

vil blive § 15, og som skulde lyde saaledes: „Denne Lov træder i Kraft den 1ste Januar 1869.“ Det er ikke usædvanligt, at man ved Love af en mere indgribende Art har en Bestemmelse som denne, at man fastsætter en Tidsfrist, ved hvis Udløb Loven først træder i Kraft, for at der forinden kan ændres Et og Andet, som maatte kræve en Ordning. Men foruden denne almindelige Hensigtsmæssighedsbetragtning, som ved mange Love har affødt en Clausul af denne Art, har der for Udvalget ogsaa været en særegen Grund til netop ved denne Leilighed at foreslaae en saadan Bestemmelse. Det vil være i Erindring, at ved anden Behandling havde to ærede Medlemmer fra Udvalget foreslaaet, at der i § 4, hvor Betingelserne for at blive Underretssagsfører ere fastsatte, skulde skee den Forandring, at den i den 1ste Paragraph „thinglæst“ blev ubeladt af denne Paragraph, det vil sige, at det ikke skulde være et nødvendigt for de Fuldmægtige, om hvis Udvalget til Stillingen som Underretssagsfører der var Spørgsmaal, at de havde været Fuldmægtige med thinglæst Fuldmagt, men at de skulde have denne Ret, selv om de ikke havde haft en saadan Fuldmagt. Striden om dette blev sig naturligviis ikke om, hvorvidt det var „thinglæst“ i og for sig, udvortes taget, men om med eller ikke, men det, der laae paa Udvalget, var, at man ikke skulde tage det saaledes, om den Paagældende havde været en Stilling som fast Fuldmægtig, eller kun havde haft en løsere Virksomhed som Fuldmægtig. Ligesom siges siges at tage disse Sidste med sig findes betænkeligt i Henhold til de ledende Principer i Forslaget, men det er dog blevet klart for Udvalget, som mellem 2den og 3den Behandling har confereret med de to ærede Medlemmer, at der nok kunde være enkelte, for hvem det kunde være vel haardt, om der ikke blev nogen Mulighed aaben for, at de kunde opnaae Stillingen som Sagfører uden igennem Lovens almindelige Forfrister. Det er nemlig, efter hvad begge de ærede Medlemmer have forestillet os, hvad der ogsaa stemmer med den Erfaring, vi selv tildeels have, Tilfældet, at der paa enkelte Steder ude omkring i Landet sidder ældre Personer, som i Grunden igennem en lang Aarrække i alt Væ-

sentligt have været Sagførere, og maaskee ofte haft meget større Betydning som Sagførere, end de ret egentlig bestalte Sagførere, Mænd, paa hvis Hæderlighed der ikke har været Noget at sige, og som isørvrigt i det Hele opfyldte Betingelserne i Henseende til Uddannelse og Examenscharakter, men som — af en eller anden Grund — ikke have brudt sig om at opnaae en formelig Bestikkelse, nok er det, de have ikke faaet den. Naar de nu ligeoverfor dette Lovforslag, hvis det ophøies til Lov, skulde skaffe sig Afgang til at blive Sagførere, saa maatte de i Medfør af de almindelige Betingelser træde ind i en Fuldmægtigstilling og staae der i 3 Aar, hvilket jo naturligviis for Mænd i en fremrykket Alder allerede vilde være en Ulempe, som ikke var saa ganske ubetydelig; men dertil kommer, at i de Egne, hvor disse Mænd leve og virke, vilde de endog have Vanstæthed ved at opnaae selv en saadan Fuldmægtigstilling, fordi det jo maatte være hos Saadanne, for hvem de jo ret egentlig vare Concurrenter, og som altsaa helst saae dem borte. Det vilde saaledes uægtelig falde noget haardt for saadanne Enkelte, som i det Væsentlige fyldestgjøre de Krav, der stilles, om de alene, fordi de ikke have været indrettede paa en saadan Tingenes Tilstand, som nu skal indtræde, skulde være affaarne fra at opnaae Stillingen som Sagfører. Naar nu Loven, saaledes som af os foreslaaet, først kommer til at træde i Kraft den 1ste Januar 1869, saa vil der derved være givet tilstrækkelig Tid for de enkelte Mænd, der befindes sig i saadanne Undtagelsestilfælde, og som paa en fyldestgjørende Maade for Justitsministeren kunne godtgjøre Villigheden af deres Krav, til at opnaae Bestikkelse ad den hidtidige Wei, hvorimod Meningen dermed selvfølgelig ikke er den, at Døren skulde aabnes paa viid Gab for alle dem, der ellers ikke kunne komme med, naar Loven er kommen ud. Det er en Selvfølge, at den Bespielse, som den ærede Minister derved vilde faae i sin Haand, utvivlsomt vilde være at bruge med megen Forsømmelse og med Strengthed, netop for at denne Paragraph kun skulde komme den tilgode, for hvem de almindelige Betingelser vilde falde altfor haardt. Ligesom vi ved dette Forslag have troet at imødekomme de to